

Arrest

nr. 259 129 van 5 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2020 waarbij de verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de

verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming -, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. Verzoekers tonen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en

het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten.

3.1. De commissaris-generaal zet uiteen dat verzoeker heeft verklaard Albanië te hebben verlaten ten gevolge van een interpersoonlijk grondconflict met Q. H. en diens familie, meer bepaald over een stuk grond in Tirana, hetgeen uitmondde in een rechtszaak en fysieke bedreigingen, inclusief geweldpleging, vanwege de tegenpartij. Tevens verwijst de commissaris-generaal naar verzoekers vrees bij terugkeer naar Albanië voor zijn leven ten gevolge van dit conflict en hij geeft aan dat verzoeker de familie Q. H. en de belagers die zijn zoon in januari 2020 meermaals bedreigden rechtstreeks in verband brengt met de PSSh, en dat verzoeker een link ziet tussen de PSSh en zijn grondeigendomsconflict. De commissaris-generaal stelt echter op concreet gemotiveerde wijze vast dat een aantal elementen met betrekking tot de aangehaalde problemen in Albanië de geloofwaardigheid van het asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Hij geeft vooreerst aan dat er bedenkingen kunnen gemaakt worden bij het door verzoeker geschetste tijdstip van de geweldincidenten in 2014 en 2016 tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds en tijdens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken anderzijds, en hij stelt daarnaast vast dat de verklaringen van verzoeker en verzoekster over het tijdstip van het geweldincident in 2016 evenmin duidelijk en coherent zijn. De commissaris-generaal merkt tevens met verwijzingen naar de afgelegde verklaringen van verzoekers op pertinente wijze op dat het totale gebrek aan medische bewijsstukken in dit kader de geloofwaardigheid van het relaas verder op de helling zet. Eveneens een pertinente vaststelling betreft het gebrek aan kennis over de andere personen van de familie Q. H., ofschoon verzoeker stelde sinds 2014 in een grondconflict betrokken te zijn met deze ganse familie en dat hij daarnaast aangaf meerdere keren door leden van deze familie op straat bedreigd te zijn. Hieraan voegt de commissaris-generaal op goede gronden de ernstige tekortkoming in de verklaringen van verzoekers' zoon E. tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe, daar hoewel verzoeker aangaf dat E. hem na de gebeurtenis in april 2016 vergezelde naar de zittingen in zijn zaak, hetgeen werd bevestigd, E. de naam van Q. H. niet bleek te kennen.

De commissaris-generaal wijst verder op gemotiveerde wijze op de ernstige onderlinge afwijkingen en tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn zoon E. wat betreft de persoonlijke problemen die E. heeft gekend naar aanleiding van het grondconflict: "Zo stelde u dat uw zoon vanaf januari 2020 problemen begon te kennen met een groepje criminelen, onder wie A. J. (CGVS, p. 17). U stelde hierbij heel uitdrukkelijk dat zijn problemen met hen pas begonnen in januari 2020 (CGVS, p. 17). In tegenspraak hiermee stelde uw zoon dat zijn persoonlijke problemen met deze personen, die hij identificeerde als A. J., zijn broer E. J. en nog een derde persoon genaamd E., reeds begonnen in het jaar 2019 (CGVS zoon, p. 12 tem 15). Deze vatten aan nadat hij in de maand februari van 2019 een mondelinge overeenkomst afsloot met het advocatenkantoor 'A. J.' om het dossier van jullie grondconflict mee te verdedigen (CGVS zoon, p. 19). Enkele keren werd hij sindsdien door hen gestopt toen hij in de wagen zat. In de tweede jaarhelft van 2019, zeker na de maand mei, namen volgens uw zoon deze confrontaties verder toe. Hij sprak in dit verband van wel vijf of zes confrontaties per maand (CGVS zoon, p. 19). In de maand augustus van 2019 vond vervolgens een eerste fysieke agressie met deze personen plaats aan de crèche van zijn zoon. Omstaanders konden erger voorkomen (CGVS zoon, p. 19 en 20). Wat betreft de problemen van uw zoon met diezelfde personen in de maand januari van 2020 weken jullie verklaringen onderling ook van elkaar af. Zo haalde u een eerste incident aan op 6 januari 2020 toen uw zoon op weg naar zijn werk door hen werd bedreigd. Vervolgens had u het over nog drie of vier andere bedreigingen door deze personen die maand jegens uw zoon alvorens zich nog steeds in de maand januari 2020 een zeer ernstig voorval voordeed aan de crèche van uw kleinzoon. Diezelfde belagers dreigden er toen namelijk mee uw kleinzoon te zullen ontvoeren (CGVS, p. 9, 15 tem 17). Dit vormde volgens u het laatste incident met deze personen voorafgaand aan jullie vertrek uit Albanië. Uw zoons verklaringen over deze maand januari luiden evenwel geheel anders. Uw zoon situeerde deze gebeurtenis aan de crèche van zijn zoon immers op 6 januari 2020 en gaf aan dat hij daarna nog twee andere aanvaringen op straat met deze personen kende: een eerste in het midden van de maand januari en de laatste op 22 januari 2020 (CGVS zoon p. 20 tem 22). Gelet op deze talrijk weergegeven tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tussen uw persoonlijke verklaringen en die van uw zoon E. kan er weinig geloof worden gehecht aan deze ingeroepen vervolgingsfeiten, die nota bene de directe aanleiding vormden voor jullie vertrek uit Albanië. Hier kan overigens nog aan worden toegevoegd dat uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal over de (identiteit van) de personen met wie uw zoon toen problemen kende ook allesbehalve eenduidig en overtuigend waren. Zo sprak u steeds over twee personen die uw zoon viseerden, terwijl uw zoon in dit verband steevast over drie personen sprak

(CGVS, p. 15 tem 17). Gevraagd naar de identiteit van deze personen, gaf u allereerst te kennen dat uw zoon hen bij naam kent maar u niet (CGVS, p. 15). Vervolgens gevraagd of u uw zoon dan niet naar hun namen vroeg, gaf u aan dat u dit deed maar uw zoon u toen enkel vertelde dat het heel gevaarlijke mannen zijn met banden met de PSSh. U gaf hierbij duidelijk aan de namen van deze personen niet van uw zoon gekregen te hebben. Er vervolgens op gewezen dat dit toch wel heel bevreemdend is, gezien het belang van deze gebeurtenis voor uw familie, gaf u plots, in tegenspraak met het voorgaande, als antwoord dat uw zoon u wel hun namen gaf, dat u zo ongerust was dat u ze allemaal vergeten bent, maar dat u zich nog wel herinnert dat één van hen A. J. heet. De naam van de andere persoon bleek u niet meer te kennen. Ook dit alles komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede. Gezien het belang van deze personen voor uw verzoek om internationale bescherming mag verwacht worden dat u weet dat het hier om drie belagers gaat en dat u hun namen kent.”

Verzoeker geeft op uitgebreide wijze zijn visie op de gebeurtenissen, hij citeert uit de verklaringen en hij meent dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geciteerde incoherenties en tegenstrijdigheden niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in hun onderlinge verklaringen en zijn deze op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van huidig verzoek. Naar zijn mening was de toelichting die hij gaf wanneer hem om meer uitleg werd gevraagd over bepaalde onderdelen wel degelijk aannemelijk, waren hun verklaringen eerlijk en verkeerden zij in de oprechte overtuiging dat een definitief vertrek uit Albanië de enige optie was voor hun veiligheid. Verzoekers komen derhalve in wezen niet verder dan het beweren van het tegendeel waarbij zij op generlei wijze ingaan op de concrete en gemotiveerde vaststellingen van de commissaris-generaal, laat staan dat zij er een aannemelijke verklaring voor bieden. Hierdoor en door een algemeen betoog te voeren waarin zij onder meer poneren dat andere verklaringen wel aannemelijk en coherent waren en uitsluitend de vragen werden gekozen waarop verzoeker “misschien een onaannemelijk of onvoldoende antwoord heeft gegeven”, minimaliseren verzoekers ten onrechte het vastgestelde, minstens slagen zij er niet in de vaststellingen aan het wankelen te brengen. De Raad wijst erop dat, gelet op de voorgehouden risico's, mocht worden verwacht dat meer informatie kon worden gegeven. Deze is immers ook essentieel om het risico op vervolging in te schatten. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asieltrelaas en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. In casu kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker doorheen de hele procedure coherente verklaringen aflegde. Verzoekers kunnen zich thans ook niet redden door zich te verschuilen achter een tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Albanië en het onderhoud op het Commissariaat-generaal of een gebrek aan het voor zichzelf op een rijtje zetten van de gebeurtenissen. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers hun geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. De Raad wijst er verder op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door personen die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluitende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden in casu werden vastgesteld. Verzoekers kunnen zich niet dienstig verschuilen achter de hoeveelheid van de verklaringen die zij hebben afgelegd, noch kunnen zij de impact van de concrete vaststellingen bagatelliseren. Deze behoren immers tot de kern van hun vluchtrelaas.

Evenmin kunnen verzoekers zich verschuilen achter de traumatische ervaringen of psychische moeilijkheden waarmee zij te kampen zouden hebben in een poging een ander licht te werpen op het vastgestelde in de bestreden beslissingen. Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker opliep naar aanleiding van de gebeurtenissen in Albanië, leest de Raad vooreerst in de vragenlijst “bijzondere procedure noden” in hoofde van verzoeker van 3 augustus 2020 (adm. doss., stuk 7+B) dat verzoeker op de vraag “Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?” duidelijk “Neen” antwoordde. Verder blijkt uit de opgetekende

verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekers over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikken om hun vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentale of psychische gemoedstoestand van verzoekers van die aard is dat deze een negatieve invloed heeft gehad op de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij stellen dat het incident van januari 2020 aan de crèche ook een diepe impact heeft gehad op verzoekers zoon E., zijn echtgenote en hun zoontje waarbij zij citeren uit de afgelegde verklaringen. De Raad benadrukt verder dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties nauwkeurige, duidelijke en coherente verklaringen af te leggen en een correct en waarheidsgetrouw relaas weer te geven. Verzoekers slagen er aldus niet in aan te tonen dat de traumatische ervaringen de oorzaak zijn van de weinig gedetailleerde en tegenstrijdige verklaringen. Deze doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Waar verzoekers verwijzen naar het neergelegde attest van de psycholoog, gaan zij tot slot wederom voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen in dit kader: "Wat het door u neergelegde attest van uw (juridisch) psycholoog in Albanië betreft dient vooreerst stilgestaan te worden bij enkele vormelijke en inhoudelijke tekortkomingen. Zo ontbreekt de datum van afgifte van dit document, is het niet voorzien van enig professionele hoofding en ontbreken de stempel en contactgegevens van deze psycholoog. Het komt bijgevolg weinig ernstig over. Bovendien vertoont het duidelijk een gesolliciteerd karakter. Het werd immers opgesteld na uw vertrek uit Albanië blijkbaar met het oog op uw verzoek om internationale bescherming in België. Bovendien kan hier gewezen worden op de schijnbaar nauwe band tussen deze persoon en uw familie. U huurde immers uw appartement in Tirana bij een kennis van deze psycholoog en uw zoon onderhoudt daarnaast vanuit België nauwe contacten met hem (CGVS, p. 15 en CGVS zoon, p. 11 en 12). Gezien deze nauwe band kan niet uitgesloten worden dat er een zekere mate van welwillendheid bestaat jegens u vanwege de auteur. Daarnaast kan erop gewezen worden dat medische attesten op zich geen bewijzen zijn van de omstandigheden waarin u uw psychische klachten heeft opgelopen. Een arts of therapeut kan de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt en kan vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen. Het bewijzvoerende karakter van dit document is derhalve minimaal." zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan. Verzoekers kunnen dan ook niet overtuigen door voor te houden dat de dossierbehandelaar zich zou hebben vergist bij het analyseren van verzoekers verklaringen of minstens de verklaringen door het Commissariaat-generaal verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd.

Kortom, uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar hun eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slagen de vaststellingen in de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen. Zij bieden er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissingen opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekers ingeroepen vluchtrelaas.

3.2. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden verder dat wat er ook van zij, dient opgemerkt te worden dat verzoekers evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden: "U beweerde weliswaar naar aanleiding van de aanval op uw persoon op 16 oktober 2014 na uw ontslag uit het ziekenhuis klacht te hebben ingediend bij de politie, die vervolgens geen resultaat boekte in deze zaak. Dit gebrek aan resultaat zou u er

vervolgens van weerhouden hebben naar aanleiding van de geweldpleging jegens u en uw echtgenote in april 2016 en voor andere gebeurtenissen die verband houden met dit grondconflict – in het bijzonder de verbale bedreigingen gericht aan u op straat - zich ooit opnieuw tot de politie te richten. U had immers geen vertrouwen meer in de politie. Aan uw handelen en houding ten aanzien van de politie kan evenwel niet het minste geloof gehecht worden en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst slaagde u er niet in een kopie van het proces-verbaal of enig ander document van uw klacht ingediend bij de politie in oktober 2014 neer te leggen. U verklaarde weliswaar toen een kopie van een proces-verbaal van uw verklaringen ontvangen te hebben maar dit document niet bewaard te hebben (CGVS, p. 11). Dat u dit document niet bewaard zou hebben, terwijl u andere, zelfs bijzonder oude, documenten in verband met de grondproblematiek wel kon neerleggen, komt zeer eigenaardig over. Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden dat, indien u werkelijk klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van deze feiten, u hiervan de nodige bewijzen zou kunnen aandragen. Bevreemdend is ook dat u geen medische documenten van het ziekenhuis overhandigde wanneer u aangifte ging doen bij de politie (CGVS, p. 11). U bleef voorts heel sterk op de vlakke over het tijdstip van het indienen van deze klacht. U gaf aan dat u mogelijks een week na dit incident een klacht indiende bij de politie, maar bent hier geheel niet zeker van en zou voor de juiste datum moeten kunnen kijken op de politiedocumenten, die u niet bijhield (CGVS, p. 11). Verwacht mag worden dat u hierop duidelijker kan antwoorden. Ook dit doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.” (eigen onderlijning). Eveneens op pertinente wijze, wijst de commissaris-generaal ook in dit verband op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tussen verzoekers’ verklaringen waaruit hij op goede gronden besluit dat dit alles tevens op fundamentele wijze de geloofwaardigheid betreffende het gebrek aan afdoende hulp of bescherming van de Albanese autoriteiten, schaadt.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een uitgebreid betoog waarin zij voorhouden dat de bescherming louter theoretisch en nooit afdoende en daadwerkelijk zou zijn. De autoriteiten in Albanië zouden weinig of geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen waarbij zij stellen dat de belagers van hun zoon E. bovendien gekende criminelen zijn, actief zijn in het misdaadmilieu, betrokken zijn in geweld- en drugsdelicten en goede connecties hebben met leden van de Socialistische partij. Zij voegen toe dat hun zoon E. sinds 2017 actief is voor de Democratische partij en regelmatig moeilijkheden kende met de politie omwille van zijn politieke activiteiten en zij poneren dat de impact van de politieke en economische belangen die het aanslepend grondconflict in zich meedraagt ten onrechte niet naar waarde wordt geschat. Verzoekers citeren ook telkens uit de verklaringen en menen dat een permanent gevoel van onveiligheid in hun hoofde zal blijven bestaan temeer daar de verantwoordelijke agenten, zo betogen zij verder, binnen het politiekorps banden hebben met de machtige clan H. die dan weer banden heeft met functionarissen binnen de Socialistische partij. De Raad stelt echter vast dat verzoekers’ betoog waarin zij telkenmale voorhouden dat de autoriteiten niet in staat zullen zijn om hen voldoende bescherming te bieden en waarin zij de motieven – op algemene wijze – brandmerken als vaag, abstract en theoretisch, berust op speculatie. Zij beperken zich immers wederom tot het herhalen van verklaringen en het geven van hun eigen visie, doch blijven in gebreke valabele argumenten aan te reiken die voormelde vaststellingen aangaande hun houding en handelen in een ander daglicht plaatsen zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan.

Verzoekers geven dan ook een beperkte lezing van de motieven in de bestreden beslissingen en kunnen zich niet verschuilen achter hun afgelegde verklaringen, noch achter algemene stellingen dat de initiatieven en het optreden van de overheden onvoldoende zouden zijn. Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en spuien in allerlei bewoordingen kritiek, doch zij maken geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoekers trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de

bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

3.3. Waar verzoekers tot slot betogen dat hun relaas wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, lichten zij niet in concreto toe, laat staan dat zij aannemelijk maken dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren immers slechts op algemene wijze aan dat zij tijdens hun verklaringen op voldoende wijze hebben kunnen aantonen dat hun leven wel degelijk in gevaar is in Albanië, hun problemen onvoldoende erkend werden en dat zij om “evidente redenen” niet meer kunnen terugkeren naar Albanië alwaar zij geen normaal leven zullen kunnen leiden. De Raad verwijst dan ook voor zo ver als nodig naar het hogerstaande waar genoegzaam wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers hun relaas niet kan worden aanvaard. Verzoekers brengen de vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en zij brengen geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking voeren de verzoekende partijen aan dat zij stukken hebben ingediend bij een aanvullende nota waaruit naar hun mening blijkt dat zij en hun gezin al jarenlang het slachtoffer zijn van een conflict. Zij menen tevens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de dreiging onderschat heeft en zij benadrukken dat in dit geval geen sprake kan zijn van bescherming van de overheid gelet op de corruptie in hun land van herkomst. Zij voegen daar nog aan toe dat er bij hun problemen economische belangen in het spel zijn en dat de politie niet op kan tegen de familie H. Tot slot wijzen de verzoekende partijen erop dat het voor hen niet veilig is.

4.1. In de mate dat de verzoekende partijen met hun betoog ter terechtzitting verwijzen naar de nota met stukken die werd neergelegd in het dossier van de heer E. D. en mevrouw E. D., verwijst de Raad naar zijn arrest met nr. 259.128 van 5 augustus 2021 waarin hieromtrent wordt geoordeeld als volgt:

“4.1. De verzoekende partijen verwijzen ter terechtzitting vooreerst naar de door hen neergelegde nota met stukken waaruit naar hun mening blijkt dat zij en hun gezin al jarenlang het slachtoffer zijn van een conflict.

Met de stukken 1-3, door de verzoekende partijen in de inventaris opgenomen als “Schriftelijke verklaring dd. 12/05/2021 van dhr. A. B. + kopie van zijn paspoort.” wensen de verzoekende partijen, zo betogen zij, aan te tonen dat hun vriend en behandelende psycholoog A. B. op 9 mei 2021 in Albanië werd bedreigd door de heer A. J., een crimineel uit het misdaadmilieu die hen met de dood heeft bedreigd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt dienaangaande volgende gronden van voormelde beschikking:

*“(…) Waar verzoekers verwijzen naar het neergelegde attest van de psycholoog, gaan zij tot slot wederom voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen in dit kader: “Wat het door u neergelegde attest van uw (juridisch) psycholoog in Albanië betreft dient vooreerst stilgestaan te worden bij enkele **vormelijke en inhoudelijke tekortkomingen. Zo ontbreekt de datum van afgifte van dit document, is het niet voorzien van enig professionele hoofding en ontbreken de stempel en contactgegevens van deze psycholoog. Het komt bijgevolg weinig ernstig over. Bovendien vertoont het duidelijk een gesolliciteerd karakter. Het werd immers opgesteld na uw vertrek uit Albanië** **blijkbaar met het oog op uw verzoek om internationale bescherming in België. Bovendien kan hier gewezen worden op de schijnbaar nauwe band tussen deze persoon en uw familie. U huurde immers uw appartement in Tirana bij een kennis van deze psycholoog en uw zoon onderhoudt daarnaast vanuit België nauwe contacten met hem (CGVS, p. 15 en CGVS zoon, p. 11 en 12). Gezien deze nauwe band kan niet uitgesloten worden dat er een zekere mate van welwillendheid bestaat jegens u vanwege de auteur. Daarnaast kan erop gewezen worden dat medische attesten op zich geen bewijzen zijn van de omstandigheden waarin u uw psychische klachten heeft opgelopen. Een arts of therapeut kan de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt en kan vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen. Het bewijsvoerende karakter van dit document is derhalve minimaal.”** zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan. Verzoekers kunnen dan ook niet overtuigen door voor te houden dat de dossierbehandelaar zich zou hebben vergist bij het analyseren van verzoekers verklaringen of minstens de verklaringen door het Commissariaat-generaal verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd.*

Kortom, uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar hun eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slagen de vaststellingen in de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen. Zij bieden er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissingen opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekers ingeroepen vluchtrelaas.

(…)

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert in de bestreden beslissingen verder op goede gronden onder meer omtrent de beweringen dat er na hun vertrek uit Albanië nog personen naar verzoeker kwamen informeren bij zijn huisbaas, de WhatsApp-gesprekken, de conversatie met de psycholoog en het schrijven van de Democratische Partij:

“Betreffende uw beweringen dat er na jullie vertrek uit Albanië nog personen naar u kwamen informeren bij uw huisbaas, dat u later een WhatsApp-conversatie had waaruit blijkt dat iemand naar u op zoek is en dat uw vriend A. B. een WhatsApp-gesprek had waaruit blijkt dat A. J. met u in contact wil treden (CGVS E., p. 11 en 12; CGVS E., p. 8, 9 en 14), dient opgemerkt te worden dat deze

zaken in het verlengde liggen van gebeurtenissen waaraan, zoals hierboven reeds is gebleken, nauwelijks geloof gehecht kan worden. Aan de verschillende WhatsAppconversaties die u ter ondersteuning neerlegde kan dan ook geen bewijswaarde gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Dergelijke gesprekken kunnen immers eenvoudig geconstrueerd en gemanipuleerd worden. Uit het gesprek met 'L.' blijkt overigens alleen dat iemand die u zoekt u opgebeld heeft, niets meer. **Betreffende de conversatie met A. B., de psycholoog met wie u bevriend bent, kan er bijkomend herhaald worden dat de door hem aangebrachte informatie sowieso weinig bewijswaarde heeft.** Betreffende het schrijven van de Democratische Partij waarin, naast het gegeven dat u actief was als sympathisant, ook weergegeven wordt dat u problemen kende met A. en E. J. en waarin geconcludeerd wordt dat deze problematiek niet ter discussie staat, kan er tot slot gewezen worden op het gesolliciteerde karakter van dit schrijven: het document werd immers op uw vraag en op basis van uw verklaringen opgemaakt twee dagen na uw onderhoud op het Commissariaat-generaal. De bewijswaarde ervan is bijgevolg ook zeer gering. Waarop de auteur zich, behalve op uw verklaringen, nog baseert om tot de conclusie te komen dat er geen reden is om te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten door A. en E. J., wordt niet verduidelijkt. Bijgevolg kan dit document geenszins uw problemen met A. en E. J. staven. **De vermelde documenten doen dan ook geen enkele afbreuk aan de vaststellingen betreffende de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas noch aan het feit dat u niet aannemelijk maakte dat u geen of onvoldoende toegang zou hebben tot de hierboven reeds omschreven beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst.** (eigen onderlijning)". (eigen vetdrukking)

De Raad herhaalt vooreerst: "Betreffende uw beweringen dat er na jullie vertrek uit Albanië nog personen naar u kwamen informeren bij uw huisbaas, dat u later een WhatsApp-conversatie had waaruit blijkt dat iemand naar u op zoek is en dat uw vriend A. B. een WhatsApp-gesprek had waaruit blijkt dat A. J. met u in contact wil treden (CGVS E., p. 11 en 12; CGVS E., p. 8, 9 en 14), dient opgemerkt te worden dat **deze zaken in het verlengde liggen van gebeurtenissen waaraan, zoals hierboven reeds is gebleken, nauwelijks geloof gehecht kan worden.**" (eigen vetdrukking). Deze bemerking is tevens in het kader van het betoog in de neergelegde nota met stukken relevant en de verzoekende partijen gaan hier onterecht aan voorbij.

Daarnaast vinden voormelde vaststellingen betreffende het neergelegde attest van de psycholoog eveneens toepassing op het attest van 12 mei 2021 gevoegd bij de aanvullende nota. Zo ontbreekt op dit attest eveneens een professionele hoofding en stempel. Hoe dan ook vertoont het document een gesolliciteerd karakter. Ook betreffende het voormelde attest van 12 mei 2021 geldt voormelde vaststelling: "Het werd immers opgesteld na uw vertrek uit Albanië blijkbaar met het oog op uw verzoek om internationale bescherming in België. Bovendien kan hier gewezen worden op de schijnbaar nauwe band tussen deze persoon en uw familie. U huurde immers uw appartement in Tirana bij een kennis van deze psycholoog en uw zoon onderhoudt daarnaast vanuit België nauwe contacten met hem (CGVS, p. 15 en CGVS zoon, p. 11 en 12). Gezien deze nauwe band kan niet uitgesloten worden dat er een zekere mate van welwillendheid bestaat jegens u vanwege de auteur."

Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende het betoog omtrent de bedreigingen geuit door A. J. en de bij de nota gevoegde stukken 4-9 in dit kader, door de verzoekende partijen in de inventaris opgenomen als: "Overzicht / historiek van niet-beantwoorde telefoontjes afkomstig van het gsm-toestel van A. J. op het gsm-toestel van verzoeker. Resultaten". In voormelde beschikking werd reeds vastgesteld: "Aan de verschillende WhatsAppconversaties die u ter ondersteuning neerlegde kan dan ook geen bewijswaarde gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Dergelijke gesprekken kunnen immers eenvoudig geconstrueerd en gemanipuleerd worden." Deze vaststellingen vinden eveneens toepassing op voormelde gevoegde stukken 4-9 bij de nota. Nog naast de pertinente bemerking dat deze dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, dient immers ook bij deze stukken te worden vastgesteld dat deze eenvoudig geconstrueerd en gemanipuleerd kunnen worden. Verder blijkt hieruit slechts een reeks gemiste, geweigerde en tevens beantwoorde oproepen, onder meer met een duurtijd van meer dan 25 minuten hetgeen eveneens minstens als merkwaardig voorkomt gelet op het relaas en de beweerde vrees van de verzoekende partijen.

De aanvullende nota en de bijgevoegde stukken zijn dan ook niet van aard een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking, laat staan er afbreuk aan te doen."

4.2. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting betogen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de dreiging onderschat heeft en waar zij benadrukken dat in dit geval er geen sprake kan zijn van bescherming van de overheid gelet op de corruptie in hun land van herkomst, wijst de Raad erop dat in voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op uitgebreide wijze werd vastgesteld dat de verzoekende partijen geenszins concreet aannemelijk maken in Albanië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Noch met de algemene verwijzing naar de aanwezigheid van corruptie in hun land van herkomst, noch door te poneren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de dreiging onderschat heeft, werpen zij met hun betoog ter terechtzitting een ander licht op het vastgestelde. De Raad herhaalt hierbij dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Ook met hun betoog ter terechtzitting slagen de verzoekende partijen er niet in *in concreto* aan te tonen en zij maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in voormelde beschikking die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De verzoekende partijen stellen ter terechtzitting verder dat er bij hun problemen economische belangen in het spel zijn en dat de politie niet op kan tegen de familie H. Ook hierbij vervallen de verzoekende partijen in het voeren van een algemeen betoog. Zij beperken zich tot het opwerpen van algemene beweringen en stellingen zonder enige concretisering, laat staan dat zij deze op afdoende wijze in verband brengen met de gronden van voormelde beschikking. Zij slagen er dan ook niet in afbreuk te doen aan de daarin geformuleerde gronden en kunnen geenszins overtuigen.

Ook waar de verzoekende partijen tot slot opwerpen dat het voor hen niet veilig is, dient erop gewezen te worden dat zij concreet dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst een vrees hebben voor vervolging, dan wel een risico lopen op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, of dat het hen aan nationale bescherming ontbreekt. Met hun algemeen betoog blijven zij hier evenwel in gebreke.

4.3. De Raad besluit dat de verzoekende partijen, gelet op het voorgaande, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperken zich immers tot voormelde algemene opmerkingen en kritiek, zonder dat zij evenwel concreet ingaan op, laat staan valabele argumenten bijbrengen die van aard zijn afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. De verzoekende partijen brengen bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS